

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 11C/16/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118209723
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Líšková
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2021:1118209723.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I, sudkyňou JUDr. Martinou Líškovou, v spore žalobcu: G.. U. H., F., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XX, XXX XX Bratislava - F., zastúpeného JUDr. Milanom Švecom, advokátom, Hadriánova 1, 851 10 Bratislava - mestská časť Petržalka, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Račianska ul. 71, 813 11 Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 3.501.990,- eur s príslušenstvom z dôvodu nezákonného rozhodnutia súdu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, takto

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a**.

Žalovanému **n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenu Okresnému súdu Bratislava I dňa 01.06.2018 domáhal od žalovaného náhrady škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 3.501.990,- eur s úrokmi z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 3.501.990,- eur od 24.02.2016 do zaplatenia podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca uzatvoril dňa 12.04.2002 s G.. F. D. zmluvu, ktorá schválil rozhodca U.. L. F., čím bol ukončený rozhodcovský spor a v zmysle ustanovení zákona č. 218/1989 Z. z. o rozhodcovskom konaní sa tento zmluvný spor stal právoplatným rozhodnutím. Pretože lehota na plnenie povinností určených v schválenej dohode uplynula márne, žalobca sa domáhal splnenia povinností G.. F. D. v exekučnom konaní. Vedením exekučného konania bol poverený súdny exekútor U.. P. P., ktorý predmetný prípad viedol pod sp. zn. EX 406/05. Súdny exekútor U.. P. zaslal dňa 06.02.2006 G.. F. D. upovedomenie o začatí exekúcie s cieľom dosiahnuť uhradenie záväzku povinného. Pretože sa dočasne vlastníkom pohľadávky vyplývajúcej z exekučného titulu stal G.. P. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXX, O., upovedomenie o začatí exekúcie znelo v prospech tejto osoby, ktorá bola oprávneným. Následne sa vlastníkom exekvovanej pohľadávky stal opätovne žalobca a naďalej vystupoval v exekučnom konaní ako oprávnený. Proti exekúcii podala listom zo dňa 08.03.2006 námietky Y. D., bývalá manželka G.. F. D.. Pani D., ako osoba bez legitimity, sa domáhala zastavenia exekúcie najmä z tohto dôvodu, že zmluva zo dňa 12.04.2002 nepovažovala za exekučný titul. Následne podaním návrhu na Okresnom súde Zvolen zo dňa 16.03.2006 sa pani Y. D. domáhala určenia, že dohoda uzatvorená dňa 12.04.2002 medzi G.. U. H., I., G.. F. D. a schválená U.. L. F., nie je exekučným titulom podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, nie je rozhodcovským nálezom v zmysle zákona č. 218/1996 Z. z. o rozhodcovskom konaní, nie je zmluvou v zmysle § 21 ods. 4 zákona č. 218/1989 Z. z. o rozhodcovskom konaní, je nezákonná, neplatná a nevykonateľná a navrhovateľov nezaväzuje (pôvodne „je neplatná“). K žalobe sa pripojil aj G.. F. D. a to napriek skutočnosti, že nikdy predtým nespochybnil

platnosť a vykonateľnosť exekučného titulu a dokonca na základe tohto titulu aj čiastočne plnil a to vo forme odovzdania tovaru. V uvedenom spore vedenom pod sp. zn. 12C/42/2006 Okresný súd Zvolen, napriek rozsudkom zo dňa 07.05.2010, žalobnému návrhu v celom rozsahu vyhovel, hoci mal žalobu odmietnuť. Krajský súd v Banskej Bystrici svojím rozsudkom sp. zn. 16Co/232/2010 zo dňa 09.12.2010 rozsudok prvostupňového súdu potvrdil. Na základe právoplatného rozsudku, ktorý určoval, že dohoda zo 12.04.2002 nie je exekučným titulom, bolo exekučné konania vedené na Okresnom súde Zvolen zastavené, a to uznesením zo dňa 09.09.2011. Proti rozsudkom prvostupňového a odvolacieho súdu podal generálny prokurátor Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie, ktorému Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhovel, rozsudky Okresného súdu Zvolen a Krajského súdu v Banskej Bystrici zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie Okresnému súdu Zvolen. Okresný súd Zvolen následne svojím rozsudkom zo dňa 11.11.2014 žalobu v celom rozsahu zamietol a tento nový rozsudok Krajský súd v Banskej Bystrici svojím rozsudkom zo dňa 17.12.2015 vo veci samej potvrdil. Na základe uvedeného skutkového stavu žalobca nemohol realizovať svoje právo na uhradenie pohľadávky prostredníctvom exekučného konania, a to z dôvodu pôvodného nezákonného rozsudku Okresného súdu vo Zvolene, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici. Oba sudy - Okresný súd vo Zvolene, ako aj Krajský súd v Banskej Bystrici vec nesprávne právne posúdili a dospeli zhodne k nesprávnemu právnenému záveru. Na základe takto vydaných rozsudkov, ktoré boli v rozpore so zákonom, nastali právne dôsledky nemožnosti riadneho uplatnenia práva žalobcu v exekučnom konaní, ktoré bolo zastavené. Jediným dôvodom zastavenia exekučného konania pritom bol dočasne právoplatný rozsudok, ktorý stanovoval, že schválená dohoda nie je exekučným titulom. Tým sa znemožnilo uspokojenie pohľadávky žiadateľa, a teda mu vznikla škoda v rozsahu, ako je uvedené ďalej. Škoda vznikla aj v dôsledku dlhej doby konania súdu v spore o vyslovenie, že dohoda zo dňa 12.04.2002 je neplatná, keďže konečné rozhodnutie vo veci začatej podaním dňa 17.03.2006 nadobudlo právoplatnosť dňa 18.01.2016. Povinnému tak v exekučnom konaní bola poskytnutá neprimeraná ochrana takmer 10 rokov. V dôsledku týchto skutočností sa majetok žalobcu nezväčšil, aj keď sa zväčšiť mal. Mal sa zväčšiť najmenej v rozsahu vyčíslenom v upovedomení o začatí exekúcie U.. P. P. zo dňa 06.02.2006. Žalobca uviedol, že má právo na spravodlivý proces, ktorý žalobca dosiahol až na základe konania generálneho prokurátora a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Porušenie práva na spravodlivý proces žalobca vidí najmä v tom, že sudy prvého a druhého stupňa posúdili vec nesprávne, v rozpore s platnými právnymi predpismi, hoci mali žalobu odmietnuť a spôsobili tak nemožnosť pokračovania v uplatňovaní práva žalobcu, ktoré mu už bolo priznané v rozhodcovskom konaní. V prípade nároku žalobcu mu exekučný súd síce priznal právo na výkon rozhodnutia prostredníctvom súdneho exekútora, avšak následne Okresný súd Zvolen a Krajský súd v Banskej Bystrici svojimi rozhodnutiami výkon práva žalobcu znemožnili. Za neprípustné označil žalobca to, aby protiprávne vyháňanie sa splneniu povinností vyplývajúcich z právoplatného rozhodnutia požievalo súdnu ochranu a navyše aby takúto ochranu poskytli sudy svojimi rozhodnutiami v rozpore so zákonmi Slovenskej republiky. Mal za to, že svoju povinnosť riadne sa starať o pohľadávku splnil, keďže svoj nárok žaloval na rozhodcovskom súde, uzatvoril zmier a podal včas návrh na exekúciu. V konaní o námietkach proti prebiehajúcej exekúcii predložil súdu relevantné dôkazy a poskytol súčinnosť, ktorú mohol súd od neho spravodlivo požadovať. Všetkých konaní sa riadne zúčastňoval a produkoval dôkazy o svojich tvrdeniach. Žalobca neurobil nič, čím by znemožnil alebo sťažil vymáhateľnosť svojej pohľadávky. Žalobca uviedol, že okrem škody spočívajúcej v tom, že sa jeho majetok nezväčšil, aj keď sa zväčšiť mal, utrpel aj nemajetkovú ujmu, keď bol na základe súdneho konania a právoplatného rozsudku označovaný za nedôveryhodnú osobu. Dokonca na základe úkonov a dokumentov, ktoré podľa právoplatného rozhodnutia súdu nemali mať oporu v zákone, resp. boli neplatné, mal mať žalobca úmysel získať majetok vysokej hodnoty. Žalobca počas celoživotného pôsobenia dbal na budovanie dobrého mena svojej osoby, usiloval sa o získanie pozícií, ktoré zodpovedali jeho vzdelaniu, skúsenostiam a schopnostiam. Výsledkom tohto úsilia bolo, okrem iného, jeho aktívne pôsobenie ako člena Generálnej rady Združenia podnikateľov Slovenska, kde získal pozíciu v jej Prezídium. Keďže členovia týchto orgánov sa zúčastňujú aj rokovaní s najvyššími predstaviteľmi parlamentu a vlády Slovenskej republiky, ako aj so zahraničnými partnermi, kladie Združenie podnikateľov Slovenska osobitný dôraz na bezchybný kredit členov svojich orgánov. Žalobca bol v dobe priebehu a zastavenia exekúcie predsedom zahraničnej sekcie Združenia podnikateľov Slovenska, a preto bola vzniknutá situácia vnímaná osobitne citlivo. Nakoľko Združenie podnikateľov Slovenska ctí a rešpektuje právoplatné rozhodnutia súdov ako záväzné, musel žalobca zložiť vysvetľovať, že jeho konanie bolo zákonné a jeho úmysle bol vždy v súlade s jestvujúcim právom a oprávneným nárokom. Rovnako musel vysvetliť okolnosti, ktoré vznikli v dôsledku nezákonného rozhodnutia súdu aj ako člen vedenia v Asociácii súkromných stavebných podnikateľov a aj ako člen priemyselnej rady dekana Stavebnej fakulty Slovenskej technickej univerzity. Vzniknutá situácia, ktorá

sa dala interpretovať aj tak, že v úmysle podvodným spôsobom získať cudzí majetok, žalobca zneužil právo, alebo dokonca zavádzal súd, čo samozrejme nikdy neurobil a ani nemal v úmysle urobiť. Takáto interpretácia však bola dokumentovateľná právoplatným rozsudkom súdu, čo bolo natoľko závažné, že z niektorých pozícií žiadateľ odstúpil, aby nepoškodzoval dôveryhodnosť orgánov, v ktorých bol dovtedy činný. Samotné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj následné rozhodnutia Okresného súdu Zvolen a Krajského súdu v Banskej Bystrici sú síce čiastočnou satisfakciou, avšak žalobca musel neprimeranú dobu znášať protiprávny stav. S prihliadnutím na vek žalobcu, ktorý mu neumožňuje zaradiť sa do aktívnej činnosti odborných štruktúr s takým nasadením, ako to bolo v minulosti, ale najmä neposkytuje mu dostatočný čas na vybudovanie osobného kreditu, ktorý mu inak prislúchal, žiadateľ ohodnotil svoju nemajetkovú ujmu celkovo pušálnou sumou 20.000,- eur. Žalobca žiada náhradu škody, ktorá mu vznikla vyššie uvedeným spôsobom v nasledovnej výške: istina 1.948.029,- eur (58.626.079,- Sk), 5% ročný úrok z omeškania 19.433,- eur (585.453,- Sk), zmluvná pokuta ku dňu 06.02.2006 1.509.475,- eur (45.474.457,30 Sk), trovy právneho zastúpenia vo veci exekúcie 7.035,- eur (211.950,- Sk), súdny poplatok za vydanie poverenia 17,- eur (500,- Sk), nemajetková ujma 20.000,- eur, t. j. spolu 3.501.990,- eur. Žalobca žalobu neodôvodnil žiadnymi ustanoveniami zákonov a ani v nej neuviedol, či sa žalobca sa žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody obrátil na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, a ani ako Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky na jeho žiadosť odpovedalo, t. j., či jej vyhovel alebo nevyhovelo. Prílohou žaloby však bola Žiadosť o prerokovanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy zo dňa 24.02.2016, doručená Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky dňa 24.02.2016. Okrem nej, boli prílohami žaloby: Dohoda zo dňa 12.04.2002; Upovedomenie o začatí exekúcie č. sp. EX 406/05 zo dňa 06.02.2006; Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 12C/42/2006-259 zo dňa 07.05.2010 právoplatný dňa 27.07.2010 v odsekoch 2, 3 a vykonateľný dňa 31.07.2010 v odseku 3; Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16Co/232/2010-298 zo dňa 09.12.2010 bez vyznačenej doložky právoplatnosti a vykonateľnosti; Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Cdo 8/2012 zo dňa 26.02.2013 právoplatné dňa 12.04.2013; Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 12C/42/2006-517 zo dňa 11.11.2014 právoplatný dňa 18.01.2016 v odseku 1 v spojení s Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14Co/88/2015-604 zo dňa 17.12.2015; Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14Co/88/2015-604 zo dňa 17.12.2015 bez vyznačenej doložky právoplatnosti a vykonateľnosti.

2. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním zo dňa 09.11.2018, doručeným Okresnému súdu Bratislava I dňa 14.11.2018, žiadajúc žalobu v celom rozsahu zamietnuť s tým, že žalovaný si náhradu trov konania neuplatňuje. Vo vyjadrení k žalobe žalovaný uviedol, že žalobca svoj nárok odvodzuje od nezákonného rozhodnutia - rozsudku Okresného súdu Zvolen (ďalej len „súd prvej inštancie“) sp. zn. 12C/42/2006 zo dňa 07.05.2010, potvrdeného rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) sp. zn. 16Co/232/2010 zo dňa 09.12.2010, v zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), a to v nadväznosti na tú skutočnosť, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.02.2013, sp. zn. 4 M Cdo 8/2012, bolo právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Poukázal na základné predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorými sú: právny titul nároku podľa § 3 zákona č. 514/2003 Z. z. (existencia nezákonného rozhodnutia), škoda v podobe skutočnej škody, ušlého zisku alebo nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. sa vyžaduje preukázanie kumulatívnej existencie týchto predpokladov, a contrario pri nespĺnení čo aj len jedného z týchto predpokladov náhrada škody nemôže byť priznaná. Existencia týchto podmienok musí byť v súdnom konaní bezpečne preukázaná a nestačí len pravdepodobný záver o splnení niektorej z nich. Dôkazné bremeno v tomto smere leží na poškodenom, ktorý si svoj nárok musí uplatniť riadne a včas. K majetkovej škode žalovaný uviedol, že žalobca si žalobou uplatňuje nárok na náhradu majetkovej škody vo výške 3.481.989,- eur s príslušenstvom. Pri určení výšky uplatnenej istiny náhrady škody vychádza žalobca z upovedomenia o začatí exekúcie č. k. EX 406/05 zo dňa 06.02.2006 vydaného v prospech žalobcu ako oprávneného proti povinnému G.. F. D. na uhradenie: istiny vo výške 58.626.079,- Sk (1.946.029,- eur), 5% ročného úroku z omeškania vo výške 585.453,- Sk (19.433,- eur), zmluvnej pokuty vo výške 0,1% od 01.01.2004 do 06.02.2006, t. j. 45.474.457,30 Sk (1.509.475,- eur), trov právneho zastúpenia vo veci exekúcie vo výške 211.950,- Sk (7.035,- eur) a súdneho poplatku za vydanie poverenia vo výške 500,- Sk (17,- eur). Exekučné konanie č. k. 406/05 vedené na základe exekučného titulu - Dohody

schválenej rozhodcom zo dňa 12.04.2002 (ďalej len „Dohoda“), malo byť podľa tvrdení žalobcu práve v dôsledku právoplatného rozhodnutia súdu prvej inštancie sp. zn. 12C/42/2006 zo dňa 07.05.2010 (žalobcom namietané nezákonné rozhodnutie) o určení, že Dohoda nie je exekučným titulom, zastavené. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) však uznesením zo dňa 26.02.2013, sp. zn. 4 M Cdo 8/2012, právoplatné rozhodnutie súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie následne rozsudkom zo dňa 11.11.2014 žalobu o určenie, že Dohoda nie je exekučným titulom v celom rozsahu zamietol, pričom odvolací súd svojim rozsudkom zo dňa 17.12.2015 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Žalovaný, odkazom na § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého sa za nezákonné považuje rozhodnutie, ktoré po nadobudnutí právoplatnosti bolo príslušným orgánom pre jeho nezákonnosť zrušené alebo zmenené, konštatoval, že preukázanie existencie nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci, za ktoré v danej veci je možné považovať rozsudok Okresného súdu Zvolen sp. zn. 12C/42/2006 zo dňa 07.05.2010, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/232/2010 zo dňa 09.12.2010, je len jedným z viacerých predpokladov pre vznik nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Mal za to, že vo veci žalobcu nie sú splnené ďalšie predpoklady, a to existencia škody a priama príčinná súvislosť medzi žalobcom namietaným rozhodnutím a vznikom škody. Poukazom na § 489 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), žalovaný tvrdil, že žalobca za majetkovú škodu, ktorej náhrady sa do žalovaného touto žalobou domáha, označuje sumu 3.481.989,- eur, ktorú mu bol a stále je v zmysle Dohody povinný zaplatiť pán G. F. D.. Žalobcovi ako veriteľovi právo na zaplatenie dlžnej sumy 3.481.989,- eur voči pánovi G. F. D. ako dlžníkovi zastavením exekučného konania (ani žiadnym iným spôsobom) nezaniklo a naďalej trvá. V tejto súvislosti žalovaný poukázal navyše na skutočnosť, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal ani len svoje tvrdenie o zastavení exekučného konania sp. zn. EX 406/05. Žalovaný mal za to, že ak aj skutočne došlo k právoplatnému zastaveniu exekučného konania sp. zn. EX 406/05, žalobcovi po zrušení rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 12C/42/2006 zo dňa 07.05.2010 nič nebránilo a nebráni v tom, aby opätovne vymáhal dlžnú sumu od svojho dlžníka. Na strane žalobcu teda nedošlo k vzniku škody. Až v prípade nemožnosti uspokojenia práva veriteľa od dlžníka totiž prichádza do úvahy možnosť vzniku reálnej škody na strane žalobcu, ktorej náhrady je možné sa, v prípade preukázania príčinnej súvislosti medzi vznikom majetkovej škody a konaním orgánu verejnej moci, domáhať od štátu. Uvedené oprel žalovaný o judikatúru súdov Slovenskej republiky i Českej republiky (rozhodnutie NS SR, sp. zn. 4Cdo 199/2005 v spojení s rozhodnutím NS SSR, sp. zn. 4Cz 110/84, rozhodnutie NS SR sp. zn. 1 M Cdo 8/2007), Ústavného súdu Slovenskej republiky (uznesenie ÚS SR sp. zn. III. ÚS 361/09, rozhodnutia ÚS SR sp. zn. II. ÚS 17/2013, II. ÚS 570/2013) argumentujúc, že zmyslom uvádzanej rozhodovacej praxe je predchádzanie existencii dvoch súčasných nárokov od rôznych subjektov (od dlžníka a zároveň od štátu), pretože úspešné uplatnenie oboch nárokov by viedlo k dvojnásobnému uspokojeniu fakticky totožných nárokov. V situácii, keď obidva nároky nemôžu byť z uvedeného dôvodu súčasne uplatniteľné, je potrebné identifikovať nárok, ktorá je potrebné uplatniť prioritne, a až v prípade nemožnosti vymoženia tohto nároku môže nastúpiť druhý nárok. Žalovaný mal za to, že nárok veriteľa na zaplatenie dlžnej sumy (dlhu) od svojho dlžníka je potrebné uplatniť pred nárokom na náhradu škody od štátu, keďže až nevyožiteľnosť nároku veriteľa na zaplatenie dlžnej sumy (dlhu) od svojho dlžníka znamená vznik škody. Preto nie je možné domáhať sa náhrady škody spôsobenej orgánom štátu pri výkone verejnej moci za stavu, keď veriteľ disponuje vo vzťahu k dlžníkovi pohľadávkou, ku ktorej nebola preukázaná nemožnosť jej uspokojenia zo strany dlžníka v rámci exekučného konania. Žalovaný označil za nemysliteľné, aby dlžník nebol povinný splniť veriteľovi svoj záväzok, na ktorého plnenie sa sám v Dohode zaviazal, z dôvodu, že žalobca ako veriteľ by bol uspokojený titulom náhrady škody od štátu. V majetkovoprávných vzťahoch fyzických a právnických osôb totiž štát nemôže byť univerzálnym ani singulárnym sukcesorom preberajúcim zodpovednosť za vzájomné záväzky týchto osôb, pokiaľ je možné uspokojenie týchto záväzkov dosiahnuť iným spôsobom. Podľa názoru žalovaného je jednoznačné, že žalobcovi nárok na náhradu škody voči štátu v rozsahu záväzku (dlžnej sumy) pána F. D. voči žalobcovi nevznikol, pretože v danom prípade existuje iný právny nárok - nárok na vymoženie dlžnej sumy vo výške 3.481.989,- eur od dlžníka, ktorý vznik nároku na náhradu škody vylučuje. Žalobca neunesol dôkazné bremeno v prípade preukázania vzniku škody, resp. príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a namietaným rozhodnutím súdu. Bez preukázania vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi konaním orgánu verejnej moci a vzniknutou škodou nie je možné úspešne sa domáhať nároku na jej náhradu. Vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalovaný zdôraznil, že v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vznikne iba ak žalobca preukáže, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným

rozhodnutím a zároveň nemajetkovú ujmu nie je možné uspokojiť inak. Až v prípade, ak žalobca preukáže splnenie podmienok na vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.) je potrebné skúmať okolnosti, na ktoré treba prihliadať pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z.). Žalovaný zastal názor, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok pre vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., pričom výška sumy nemajetkovej ujmy 20.000,- eur, ktorej náhrady sa žalobca domáha z titulu nezákonného rozhodnutia, je neprimeraná a neadekvátne, nakoľko nie je žiadnym spôsobom odôvodnená. Žalovaný poukázal na to, že žalobcom v žalobe uvedené okolnosti, na základe ktorých žiada priznať nemajetkovú ujmu v peniazoch, sú okolnosti týkajúce sa iba jeho pracovného života. Odstúpenie žalobcu z niektorých pracovných pozícií, ktoré skutočnosti však žalobca nepreukázal, bolo dôsledkom jeho slobodného rozhodnutia. Žalovaný zdôraznil, že pri posudzovaní adekvátnosti náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch záväzný mantinely zavádza samotné ustanovenie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. Na margo tohto uviedol, že žalobca požaduje náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20.000,- eur, ktorá bezpochyby prevyšuje maximálnu možnú sumu odškodnenia nemajetkovej ujmy (v roku 2010 bola výška minimálnej mzdy 307,70 eur a 50-násobok minimálnej mzdy v roku 2010 sa rovnal hodnote 15.385,- eur). Považoval preto náhradu nemajetkovej ujmy v žalobcom uplatnenej výške za rozpornú so zákonom a javiacu sa ako zjavne neprimeraný nárok. Žalovaný skonštatoval, že aj v prípade, ak by súd považoval nárok žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy voči žalovanému za dôvodný, pre uplatnenie nároku už uplynula premlčacia doba ustanovená v § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a žalovaný vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku vzniesol námietku premlčania. K vzniesenej námietke premlčania žalovaný uviedol, že v bode 13 žaloby žalobca jasne uvádza, že nemajetkovú ujmu utrpel „keď bol na základe súdneho konania a právoplatného rozsudku (rozsudku Okresného súdu Zvolen zo dňa 07.05.2010 potvrdeného odvolacím súdom - poznámka žalovaného) označený za nedôveryhodnú osobu. Dokonca na základe úkonov a dokumentov, ktoré podľa právoplatného rozhodnutia súdu nemali mať oporu v zákone, resp. boli neplatné, mal mať žalobca úmysel získať majetok vysokej hodnoty.“ Zároveň taktiež žalobca v žalobe tvrdí, že k vzniku majetkovej škody (ušlého zisku), ktorej náhradu v tomto konaní žiada, došlo zastavením exekučného konania č. k. EX 406/05 uznesením Okresného súdu Zvolen zo dňa 09.09.2011. Z uvedeného je zrejmé, kedy sa žalobca o vzniku škody i nemajetkovej ujmy dozvedel. Uznesením NS SR ako dovolacieho súdu sp. zn. 4 M Cdo 8/2012 zo dňa 26.02.2013 bolo právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/232/2010 zo dňa 09.12.2010) ako aj súdu prvej inštancie (rozsudok Okresného súdu Zvolen sp. zn. 12C/42/2006 zo dňa 07.05.2010) zrušené. V zmysle § 19 ods. 1 veta druhá zákona č. 514/2003 Z. z. začala momentom (oznámenia) doručenia predmetného uznesenia NS SR žalobcovi plynúť 3 ročná premlčacia lehota na uplatnenie práva na náhradu škody spôsobenej týmito rozhodnutiami. Žalobca svoju žalobu doručil Okresnému súdu Bratislava I až dňa 01.06.2018. Aj v prípade, ak zoberieme do úvahy spočívanie premlčacej lehoty počas predbežného prerokovania nároku v zmysle § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., a to v najdlhšej možnej miere 6 mesiacov, je zrejmé, že žalobcovi premlčacia lehota pre uplatnenie nároku na náhradu škody i nemajetkovej ujmy uplynula najneskôr dňa 12.10.2016, teda 3 roky a 6 mesiacov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti uznesenia sp. zn. 4 M Cdo 8/2012 (12.04.2013 ako vyplýva z doložky právoplatnosti na žalobcom predloženom rovnopise tohto uznesenia), ktorý je najneskorším možným dňom, kedy bolo žalobcovi toto rozhodnutie doručené (oznámené). Žalovaný zastal názor, že ak by aj súd mal dospieť k záveru, že žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy je dôvodný, potom v zmysle ustanovenia § 19 ods. 1 veta druhá zákona č. 514/2003 Z. z. je prípadné právo žalobcu na náhradu škody, ktoré by mu vzniklo, premlčané a preto mu nie je možné priznať právnu ochranu.

3. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného k žalobe vyjadril podaním zo dňa 05.02.2019 (replika žalobcu), v ktorom uviedol, že trvá na svojom tvrdení, že mu žalovaná škoda vznikla a naďalej tvrdí, že mu škoda vznikla ako priamy dôsledok nezákonného rozhodnutia, resp. rozhodnutí, tak ako to popísal v žalobe. Žalobca tvrdil, že sa riadnym spôsobom, ako starostlivý hospodár, domáhal uhradenia dlžnej sumy od G.. F. D. a to jediným zákonným spôsobom - exekučným konaním 11Er/2576/2005. Toto exekučné konanie bolo uznesením Okresného súdu Zvolen č. 11Er/2576/2005-213 zo dňa 09.09.2011 zastavené. Z odôvodnenia uznesenia Okresného súdu Zvolen č. 11Er/2576/2005-252 zo dňa 28.10.2015 na str. 2 tretí odsek vyplýva, že bolo tak rozhodnuté výslovne z dôvodu rozhodnutia Okresného súdu Zvolen 12C/42/2006-259 zo dňa 07.05.2010 o tom, že predmetná listina nie je exekučným titulom. Žalobca sa po zrušení rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 12C/42/2006 zo dňa 07.05.2010 ako účastník domáhal na Okresnom súde Zvolen rozhodnutia, ktoré by bolo v súlade s právnym názorom Najvyššieho súdu SR. Okresný súd Zvolen rozhodol v uvedenej veci v prospech žalobcu rozhodnutím 12C/42/2006 zo dňa

11.11.2014 a následne bol tento rozsudok potvrdený rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici 14Co/88/2015-604 zo dňa 17.12.2015. Až rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici znamenalo právoplatné ukončenie sporu o tom, že Dohoda zo dňa 12.04.2002 nie je exekučným titulom, nie je rozhodcovským nálezom, nie je zmiernom, je nezákonná, neplatná a nevykonateľná a navrhovateľov nezaväzuje, keďže potvrdil zamietnutie žaloby v celom rozsahu. Týmto rozhodnutím odpadla procesná prekážka v exekúcii, ktorú súd videl vo svojom rozhodnutí o zastavení exekúcie v pôvodnom exekučnom konaní č. 11Er/2576/2005. Žalobca ani tento moment však nepokladá za okamžik vzniku škody, pretože - rovnako ako žalovaný tvrdí vo svojom vyjadrení - považoval povinného za osobu, ktorá má plniť svoj záväzok. Podal preto návrh na výkon exekúcie, ktorú viedol Okresný súd Zvolen pod sp. zn. 1Er/96/2016. Vo veci tejto „druhej“ exekúcie však súd rozhodol svojím uznesením 1Er/96/2016 zo dňa 22.08.2016 tak, že vyhovel námietkam proti exekúcii a exekúciu vyhlásil za neprípustnú. Toto rozhodnutie bolo potvrdené aj rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici 5CoE/165/2016 zo dňa 26.07.2017. Až doručením rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sa žalobca dozvedel, že mu vznikla škoda a kto za ňu zodpovedá. Za nepravdu označil žalobca tvrdenie žalovaného, že žalobca má možnosť domáhať sa úhrady svojej pohľadávky od inej osoby, keďže z odôvodnenia uznesenia Okresného súdu Zvolen (str. 4 druhý odsek) vyplýva jeho nemožnosť. Žalobca je presvedčený, že využil všetky právne prostriedky, ktoré mal k dispozícii, v ničom nepochybil a napriek tomu sa bez vlastného zavinenia nemôže domôcť úhrady svojej pohľadávky. Žalobca tvrdil, že jedinou prekážkou pokračovania v „prvej“ exekúcii bolo nezákonné rozhodnutie súdov. Tiež tvrdil, že jeho pohľadávka nemôže byť a ani nebude uspokojená, keďže povinný G.. F. D. svoj záväzok splniť trvalo odmieta a v dôsledku nezákonných rozhodnutí súdov bolo žalobcovi zmarené použitie právnych prostriedkov na prinútenie dlžníka, aby plnil. Žalobca nesúhlasil s tvrdením žalovaného o uplatňovaní dvoch nárokov súbežne, keďže očakávať splnenie záväzku od G.. F. D. je čisto teoretické. Bez označenia právnych prostriedkov, ktoré by mal žalobca k dispozícii, alebo označenia konania, ktoré žalobca opomenul, napriek tomu, že tak konať mal, nie je možné takýmto tvrdením žalobcu odmietnuť. Aj on považuje za prirodzené a správne, že právo svedčí iba bdelému, žalobca je však presvedčený, že sa o svoje veci riadne staral. Spoliehal sa na súdne konanie ako na proces, v ktorom má byť priznaná spravodlivosť, prinajmenšom však zákonnosť. Príčinná súvislosť medzi nemožnosťou dosiahnutia úhrady pohľadávky priznanej exekučným titulom a nezákonným rozhodnutím súdov je zrejmá z odôvodnenia jednotlivých rozhodnutí priložených ako dôkazy k tomuto vyjadreniu. K nemajetkovej ujme žalobca uviedol, že žiada priznať náhradu vo výške 20.000,- eur preto, lebo zákon stanovil túto sumu ako najvyššiu možnú. Svoju ujmu pociťuje v oveľa väčšej miere, avšak v zmysle zákona nie je možné súdom priznať viac. Upriamil pozornosť na to, že ujmu utrpel ako človek na konci svojej životnej kariéry a poškodenie jeho dobrého mena je nenapraviteľné, keďže ďalšiu kariéru už nemá možnosť zrealizovať. Ponechal na zváženie súdu, koľko je hodná dobrá povesť emeritného vysokoškolského učiteľa, podnikateľa, sudcu alebo úradníka ministerstva SR. Žalobca vyjadril presvedčenie, že jeho poškodenie vo vzťahu čo aj len k jednému človeku alebo orgánu je hodné pozornosti a nemožno ho z tohto hľadiska vážiť počtom postov, ktoré bol nútený opustiť, ako to namietal žalovaný. K námietke premlčania vznesenej žalovaným odkázal žalobca na tvrdenie uvedené v bode 3 tohto jeho stanoviska, z ktorého vyplýva, že žaloba bolo uplatnená včas, počas plynutia premlčacej doby. Záverom žiadal žalobe v celom rozsahu vyhovieť.

4. Žalovaný sa vyjadril k vyjadreniu/replike žalobcu podaním zo dňa 15.04.2019 (duplika žalovaného). Úvodom dupliky žalovaný uviedol, že sa pridrižiava svojho Vyjadrenia k žalobe doručenom súdu dňa 14.11.2018 a tam predostretú argumentáciu považuje naďalej za aktuálnu a v plnej miere na ňu odkazuje. Pripomenul, že vo vyjadrení k žalobe vzniesol a dôvodil námietku premlčania. Ako prostriedok procesnej obrany žalobca vo svojej replike uviedol, že o škode a kto za ňu zodpovedá sa dozvedel až doručením rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5CoE/165/2016 zo dňa 26.07.2017, ktoré mu podľa dennej pečiatky, ktorou je opatrená predložená fotokópia uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici, bolo doručené dňa 31.06.2017. Žalovaný označil tvrdenie žalobcu za účelové a pre potreby konania o náhradu škody a nemajetkovej ujmy na podklade titulu uplatneného nároku, ktorým je rozhodnutie Okresného súdu Zvolen sp. zn. 12C/42/2006 zo dňa 07.05.2010, potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/232/2010 zo dňa 09.12.2010 a to v nadväznosti na tú skutočnosť, že uznesením NS SR zo dňa 26.02.2013, sp. zn. 4 M Cdo 8/2012, bolo právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konania, za irelevantné. Z ustanovenia § 19 ods. 1 veta druhá zákona č. 514/2003 Z. z. je zrejmé, že pre potreby kompenzačného konania, ktoré je vedené na podklade právneho titulu, ktorým je nezákonné rozhodnutie, je pre posúdenie plynutia premlčacej lehoty jediným rozhodujúcim dátumom deň doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

Ako už žalovaný uviedol vo svojom vyjadrení k žalobe, žalobcovi začala plynúť premlčacia lehota momentom (oznámenia) doručenia predmetného uznesenia Najvyššieho súdu SR. Žalobca svoju žalobu dourčil Okresnému súdu Bratislava I až dňa 01.06.2018. Plynutie premlčacej lehoty začalo najneskôr dňa 12.04.2013 (deň nadobudnutia právoplatnosti uznesenia NS SR sp. zn. 4 M Cdo 8/2012) a teda k uplynutiu lehoty v trvaní 3 rokov by došlo najneskôr dňa 12.04.2016 a po pripočítaní doby spočívania lehoty v priebehu predbežného prerokovania nároku na náhradu škody k márnemu uplynutiu lehoty pre uplatnenie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy došlo najneskôr dňa 12.10.2016. Na dôvažok žalovaný upozornil súd na skutočnosť, že žalobca sa so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, v súvislosti s uvedenými rozhodnutiami, obrátil na žalovaného už dňa 24.02.2016, kde škodu ako aj nemajetkovú ujmu vyčíslil v rovnakej hodnote, v akej je uplatňovaná aj v tomto konaní. Na podklade uvedeného, je možné tvrdenie žalobcu o nadobudnutí vedomosti o spôsobenej škode až na základe rozhodnutia o zastavení exekúcie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5CoE/165/2016 zo dňa 27.07.2017, považovať len za účelové. Z uvedeného dôvodu žalovaný opätovne vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku a z toho dôvodu žiadal žalobu zamietnuť.

5. Podaním zo dňa 30.08.2019, nazvaným Stanovisko k duplike žalovanej zo dňa 15.04.2019, žalobca uviedol ku skutočnosti, kedy sa žalobca dozvedel o škode, že uznesenie NS SR č. 4 M Cdo 8/2012 zo dňa 26.02.2013, ktorým bolo zrušené rozhodnutie Okresného súdu Zvolen zo dňa 07.05.2010 č. k. 12C/42/2006-259 neobsahuje rozhodnutie vo veci samej. Najvyšší súd SR okrem zrušenia rozsudku vec vrátil na ďalšie konanie Okresnému súdu Zvolen. Meritórne bolo vo veci rozhodnuté až právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Zvolen č. 12C/42/2006-517 zo dňa 11.11.2014, ktorý bol potvrdený rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici č. 14Co/88/2015-604 zo dňa 17.12.2015. Podľa žalobcu nemohlo plynutie premlčacej lehoty začať skôr, ako nastali procesné dôsledky všetkých rozhodnutí uvedených vyššie. Žalobca sa domnieval, že premlčacia lehota začala plynúť vtedy, keď sa žalobca dozvedel, že jeho návrhu na opakované exekučné konanie nie je možné vyhovieť, t. j. doručením rozhodnutia o neprípustnosti exekúcie tak, ako to uviedol v bode 3. v jeho stanovisku zo dňa 05.02.2019. Ďalej žalobca uvádzal skutočnosti, ktoré už uviedol v žalobe alebo v následných vyjadreniach v tejto veci.

6. Žalobca podaním zo dňa 10.03.2020 nazvaným Žiadosť o pripojenie spisov ku konaniu zo dňa 09.03.2020 žiadal súd o pripojenie nasledujúcich spisov k predmetnému konaniu: spis sp. zn. 12C/42/2006 vedený na Okresnom súde Zvolen, spis sp. zn. 11Er/2575/2005 vedený na Okresnom súde Zvolen, spis sp. zn. EX 406/05 vedený na exekútorskom úrade Banská Bystrica u súdneho exekútora U.. P. P., na základe poverenia na vykonanie exekúcie č. 5611*005588, spis sp. zn. 1Er/96/2016 vedený na Okresnom súde Zvolen. Žiadosť o pripojenie týchto spisov odôvodnil tým, aby sa súd mohol oboznámiť s originálmi listín, ktoré sa v týchto spisoch nachádzajú, ak to bude považovať za potrebné.

7. Podľa § 177 ods. 2 písm. b) CSP, pojednávanie nie je potrebné nariadovať, ak strany s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania súhlasia.

8. Strany sporu, t. j. žalobca aj žalovaný, súhlasili s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania podľa citovaného ustanovenia § 177 ods. 2 písm. b) CSP. Žalobca udelil súhlas s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania prostredníctvom svojho advokáta podaním zo dňa 03.12.2020 (č. I. 311 - 324). Žalovaný udelil súhlas s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania podaním zo dňa 12.02.2021 (č. I. 341 - 345).

9. Podľa § 219 ods. 1 CSP, rozsudok súd vyhlasuje vždy verejne a v mene Slovenskej republiky. Pritom uvedie výrok rozsudku spolu s odôvodnením a poučením o odvolaní a o možnosti exekúcie.

10. Podľa § 219 ods. 3 CSP, vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

11. Oznámenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku bolo vyvesené na úradnej tabuli Okresného súdu Bratislava I dňa 18.03.2021 a zverejnené na webovej stránke Okresného súdu Bratislava I dňa 18.03.2021 (č. I. 349, 350). Žiadna zo strán nepožiadala súd o oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

12. Súd vo veci rozhodol a rozsudok verejne vyhlásil podľa § 219 ods. 1 CSP dňa 09.04.2021 o 13:30 hod. bez nariadenia pojednávania podľa § 219 ods. 3 veta prvá CSP v zmysle ustanovenia § 177 ods. 2 písm. b) CSP.

13. Súd rozhodol na základe oboznámenia sa s listinnými dôkazmi obsiahnutými v predmetnom súdnom spise, najmä so žalobou a jej prílohami (Dohoda zo dňa 12.04.2002; Upovedomenie o začatí exekúcie č. sp. EX 406/05 zo dňa 06.02.2006; Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 12C/42/2006-259 zo dňa 07.05.2010, právoplatný dňa 27.07.2010 v odsekoch 2, 3 a vykonateľný dňa 31.07.2010 v odseku 3; Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16Co/232/2010-298 zo dňa 09.12.2010; Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Cdo 8/2012 zo dňa 26.02.2013, právoplatné dňa 12.04.2013; Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 12C/42/2006-517 zo dňa 11.11.2014, právoplatný dňa 18.01.2016 v odseku 1 v spojení s Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14Co/88/2015-604 zo dňa 17.12.2015; Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14Co/88/2015-604 zo dňa 17.12.2015; Žiadosť o prerokovanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy zo dňa 24.02.2016, doručená Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky dňa 24.02.2016); s Vyjadrením žalovaného k žalobe zo dňa 09.11.2018, doručenej súdu 14.11.2018; s Vyjadrením žalobcu k vyjadreniu žalovaného k žalobe /replikou žalobcu/ zo dňa 05.02.2019; s Vyjadrením žalovaného k vyjadreniu/replike žalobcu /duplikou žalovaného/ zo dňa 15.04.2019; s podaním žalobcu zo dňa 30.08.2019 nazvaným Stanovisko k duplike žalovanej zo dňa 15.04.2019; so Žiadosťou žalobcu k pripojeniu spisov ku konaniu zo dňa 09.03.2020; z ktorých zistil, že žalovaný dôvodne vzniesol hmotnoprávnu námietku premlčania nároku žalobcu na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy.

14. Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), právo na náhradu škody podľa tohto zákona sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

15. Podľa § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

16. Podľa § 100 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

17. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práv a im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom stanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej stanoveným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať u súdu svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať.

18. Účelom civilného sporového konania týkajúceho sa práva na náhradu škody je rozhodnúť na základe účelne a hospodárne zisteného skutkového stavu, či je možné žalobnému návrhu vyhovieť, teda či právo na náhradu škody je súdne vynúiteľné. V prípade, že je táto vynúiteľnosť vyvrátená dôvodnou námietkou premlčania, uplatnené právo nemôže byť priznané. Zásada hospodárnosti konania, obsiahnutá v Čl. 17 Základných princípov CSP ako aj v ustanovení § 157 ods. 1 CSP, vedie súd za takýchto okolností k tomu, aby sa prednostne zaoberal otázkou premlčania práva, pokiaľ to účinnejšie a rýchlejšie vedie k vydaniu rozhodnutia vo veci samej. Opačný záver by znamenal, že by súd mal vykonávať dôkazy ohľadne zodpovednosti za škodu alebo jej výšky napriek tomu, že by bolo zistené, že právo, pokiaľ by aj bolo dané, je už premlčané. V rozhodovacej činnosti súdov teda zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo

veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov na zistenie napr. výšky bezdôvodného obohatenia a pod. (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo/145/2004).

19. V súlade s vyššie uvedeným, súd prednostne posúdil v konaní žalovaným vznesenú námietku premlčania zistiť jej oprávnenosť. Žalobca v bode 13. žaloby sám uvádza, že nemajetkovú ujmu utrpel: „...keď bol na základe súdneho konania a právoplatného rozsudku (poznámka súdu: Rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 12C/42/2006-259 zo dňa 07.05.2010 potvrdeného Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16Co/232/2010-298 zo dňa 09.12.2010, na ktorom síce nie je vyznačená doložka právoplatnosti /č. I. 25 - 30/, ale právoplatný musel byť, keďže proti nemu podal generálny prokurátor mimoriadne dovolanie, ktoré môže smerovať len proti právoplatným rozhodnutiam) označený za nedôveryhodnú osobu. Dokonca na základe úkonov a dokumentov, ktoré podľa právoplatného rozhodnutia súdu nemali mať oporu v zákone, resp. boli neplatné, mal mať žalobca úmysel získať majetok vysokej hodnoty.“ Žalobca v žalobe tiež tvrdí, že k vzniku majetkovej škody (ušlého zisku), ktorej náhradu v tomto konaní žiada, došlo zastavením exekučného konania č. k. EX 406/05 uznesením Okresného súdu Zvolen zo dňa 09.09.2011. Z uvedeného je zrejmé, kedy sa žalobca o vzniku škody i nemajetkovej ujmy dozvedel. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu rozhodujúceho o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora, sp. zn. 4 M Cdo 8/2012 zo dňa 26.02.2013, právoplatným dňa 12.04.2013, bol právoplatný Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16Co/232/2010-298 zo dňa 09.12.2010 v napadnutom potvrdzujúcom prvom výroku týkajúcom sa veci samej a v závislom druhom a štvrtom výroku týkajúcom sa trov konania a Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 12C/42/2006-259 zo dňa 07.05.2010 v prvom výroku vo veci samej a v závislom štvrtom výroku týkajúcom sa trov konania zrušený a vec bola v rozsahu zrušenia vrátená na ďalšie konanie Okresnému súdu Zvolen. V zmysle citovaného ustanovenia § 19 ods. 1 veta druhá zákona č. 514/2003 Z. z. začala momentom doručenia (oznámenia) Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Cdo 8/2012 zo dňa 26.02.2013 žalobcovi plynúť trojročná premlčacia lehota na uplatnenie práva na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch spôsobenej mu Rozsudkom Okresného súdu Zvolen č. k. 12C/42/2006-259 zo dňa 07.05.2010 a potvrdzujúcim Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16Co/232/2010-298 zo dňa 09.12.2010. Žalobca doručil žalobu Okresnému súdu Bratislava I až dňa 01.06.2018. Aj v prípade, ak súd vezme do úvahy spočívanie premlčacej lehoty počas predbežného prerokovania nároku na náhradu škody a nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (Žiadosť o prerokovanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy zo dňa 24.02.2016 doručil žalobca Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky dňa 24.02.2016 - vyplýva z listinného dôkazu pripojeného k žalobe vo forme prílohy /č. I. 62 - 67/) v zmysle citovaného ustanovenia § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., a to v najdlhšej možnej miere šiestich mesiacov, je evidentné, že žalobcovi premlčacia lehota pre uplatnenie nároku na náhradu škody i nemajetkovej ujmy v peniazoch uplynula najneskôr dňa 12.10.2016, teda tri roky a šesť mesiacov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Cdo 8/2012 zo dňa 26.02.2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 12.04.2013, ako to jednoznačne vyplýva z vyznačenej doložky právoplatnosti na žalobcom v prílohách žaloby predloženom rovnopise tohto uznesenia (č. I. 31), ktorý je najneskorším možným dňom, kedy bolo žalobcovi toto uznesenie doručené (oznámené). Keďže žalobca svoj nárok uplatnil predmetnou žalobou dňa 01.06.2018, je zjavné, že ho uplatnil až po márnom uplynutí premlčacej lehoty v zmysle citovaného ustanovenia § 19 ods. 1 veta druhá zákona č. 514/2003 Z. z.

20. Súd nemá možnosť premlčanie práva odpustiť. Práve naopak, premlčané právo nemôže veriteľovi priznať v zmysle citovaného ustanovenia § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Premlčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Uplatnenie námietky premlčania spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho súd premlčané právo nemôže priznať. Neprihliadnutie na vznesenú námietku premlčania, prípadne odopretie tohto práva, hoci aj pre rozpor s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka), je v rozpore s ustanovením § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, z ktorého jednoznačne vyplýva, že súd musí prihliadnuť na námietku premlčania vznesenú dlžníkom a nemôže veriteľovi priznať premlčané právo. Dobrým mravom neodporuje, ak niekto namieta premlčanie práva uplatňovaného proti nemu. Použitím ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemožno ignorovať dlžníkom odôvodnenú vznesenú námietku premlčania a premlčané právo veriteľovi priznať, a tak reparovať už zaniknuté právo veriteľa na vymáhanie jeho pohľadávky (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Cdo/148/2004).

21. K argumentácii žalobcu obsiahnutej v poslednej vete bodu 7. jeho Vyjadrenia k vyjadreniu žalovaného k žalobe doručeného súdu dňa 05.02.2019, v ktorom žalobca uviedol: „Príčinná súvislosť medzi nemožnosťou dosiahnutia úhrady pohľadávky priznanej exekučným titulom a nezákonným rozhodnutím súdov je zrejmá z odôvodnenia jednotlivých rozhodnutí priložených ako dôkazy k tomuto vyjadreniu.“, je žiaduce žalobcovi ozrejmiť existenciu ustanovenia § 132 ods. 2 CSP, podľa ktorého opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy.

22. Na margo Vyjadrenia žalobcu k vyjadreniu žalovaného k žalobe doručeného súdu dňa 05.02.2019 (na ktoré bol žalobca vyzvaný Uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 11C/16/2018-123 zo dňa 04.12.2018), ktoré obsahovalo v bodoch 1., 2. a 3. skutkové tvrdenia, ktoré žalobca neuviedol v žalobe a návrhy na vykonanie dokazovania, ktoré žalobca neuviedol ako návrhy na vykonanie dokazovania už v žalobe, hoci mu nič nebránilo ich uviesť a predložiť v žalobe (ich neuvedením a nepredložením už v žalobe, žalobca neúplne opísal skutkový stav predmetnej právnej veci už na začiatku konania) súd uvádza, že žalobca bol v Uznesení Okresného súdu Bratislava I č. k. 11C/16/2018-123 zo dňa 04.12.2018 poučený o tom, že strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany (najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky) včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadať, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov (§ 153 /Sudcovská koncentrácia konania/ v spojení s § 149 CSP). Súd konštatuje, že prostriedky procesnej obrany, a to skutkové tvrdenia žalobcu obsiahnuté v bodoch 1., 2. a 3. jeho Vyjadrenia k vyjadreniu žalovaného k žalobe doručeného súdu dňa 05.02.2019, t. j. skutkové tvrdenia ohľadne tzv. „druhej“ exekúcie vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 1Er/96/2016 a na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 5CoE/165/2016, skutkové tvrdenie o inom momente okamihu vzniku škody, aký uviedol v žalobe (a tým pádom aj iného okamihu začiatku plynutia premlčacej lehoty) a návrhy na vykonanie dokazovania Uznesením Okresného súdu Zvolen č. k. 11Er/2576/2005-252 zo dňa 28.10.2015, Uznesením Okresného súdu Zvolen sp. zn. 1Er/96/2016 zo dňa 22.08.2016, Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5CoE/165/2016 zo dňa 26.07.2017, neboli uplatnené včas, pretože ich žalobca mohol predložiť už skôr - v žalobe. Z tohto dôvodu súd na ne neprihliadol. Rovnako súd vyhodnotil aj skutkové tvrdenia žalobcu obsiahnuté v jeho podaní zo dňa 30.08.2019, nazvanom Stanovisko k duplike žalovanej zo dňa 15.04.2019, vrátane jeho príloh.

23. Súd nevyhovel Žiadosti o pripojenie spisov ku konaniu zo dňa 09.03.2020, doručenej súdu 10.03.2020, v ktorej žalobca žiadal súd o pripojenie nasledujúcich spisov k predmetnému konaniu: spis sp. zn. 12C/42/2006 vedený na Okresnom súde Zvolen, spis sp. zn. 11Er/2575/2005 vedený na Okresnom súde Zvolen, spis sp. zn. EX 406/05 vedený na exekútorskom úrade Banská Bystrica u súdneho exekútora U.. P. P., na základe poverenia na vykonanie exekúcie č. 5611*005588, spis sp. zn. 1Er/96/2016 vedený na Okresnom súde Zvolen; pričom túto žiadosť odôvodnil tým, aby sa súd mohol oboznámiť s originálmi listín, ktoré sa v týchto spisoch nachádzajú, ak to bude považovať za potrebné. Na pripojenie uvedených spisov nebol dôvod, nakoľko súd to nepovažoval za potrebné a nepredloženie originálov listín nenamietal ani žalovaný.

24. Súd mal za preukázané, že žalobca si uplatnil svoj nárok na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch po márnom uplynutí premlčacej doby uvedenej v § 19 ods. 1 veta druhá zákona č. 514/2003 Z. z. Konštatovanie uplatnenia si nároku žalobcom po márnom uplynutí premlčacej doby je primárnym dôvodom na zamietnutie žaloby bez nutnosti vykonávania akéhokoľvek dokazovania ohľadom preukázania splnenia podmienok pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. Z dôvodu opodstatnenosti žalovaným vnesenej hmotnoprávnej námietky premlčania, súd žalobu zamietol v prvom výroku enuciátu tohto rozsudku.

25. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v druhom výroku enuciátu rozsudku podľa § 255 ods. 1 v spojení s 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi.

26. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

27. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

28. Žalovaný mal vo veci plný úspech, keďže súd žalobu zamietol, preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania potrebných na účelné bránenie práva proti žalobcovi, ktorý vo veci úspech nemal, v plnom rozsahu (t. j. v rozsahu 100%). Nakoľko však žalovaný vo Vyjadrení k žalobe zo dňa 09.11.2018, doručenej súdu dňa 14.01.2018 (č. l. 106 - 122), výslovne uviedol, že si náhradu trov konania neuplatňuje, súd rozhodol tak, ako je uvedené v druhom výroku enunciatu tohto rozsudku, ktorým žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi.

Poučenie:

Proti prvému výroku tohto rozsudku, ktorým súd rozhodol o veci samej, je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP).

Proti druhému výroku tohto rozsudku, ktorým súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania, je prípustné odvolanie (§ 357 písm. m/ CSP).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), v dvoch vyhotoveniach.

Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 362 ods. 1 CSP).

Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 2 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a uvedenie spisovej značky prebiehajúceho konania /§ 127 ods. 1 a ods. 2 CSP/) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /odvolacie dôvody/ a čoho sa odvolateľ domáha /odvolací návrh/ (§ 363 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,

- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP).